

Miris vjere
Svjedočanstva

Heda Domitrović

Djela apostolska, 1:8

" Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje."

Poslanica Efežanima, 5:1+2

" Nasljedujte Boga, budući da ste ljubljena djeca, i živite u ljubavi onako kako je Krist vas ljubio i predao samoga sebe za nas 'kao prinos i žrtvu – Bogu na ugodan miris'."

BOGU UGODAN MIRIS

U propovijedima se rijetko čuje, a i kada se čuje stih apostola Pavla iz poslanice Efežanima, 5:1+2.

Kada se propovijeda, stavlja se naglasak na život kakav apostol po Kristovom primjeru zahtijeva od vjernika, što je sasvim u redu. Kada se govori o Kristovom mirisu, mnogi to shvaćaju kao prisposobu i samo u figurativnom smislu.

Kako onda svjedočiti u javnosti, da Kristov miomiris stvarno i doslovce postoji? U to su se uvjerali mnogi iskreni, nanovo rođeni vjernici.

Kada to neki vjernik spomene kao činjenicu, doživljava podsmijeh, dobiva etiketu fanatika ili sanjara s bujnom maštom.

Kako onda opisati taj divan miomiris onima koji nisu vjernici ili su to samo na riječima ili papiru?

Kako to onda opisati pa čak i iskrenim vjernicima koji to nikada još nisu doživjeli?

Vrlo je lako moguće da su ga doživjeli, ali ne znajući da postoji, nisu shvatili da je to stvarnost, a ne uobrazilja njihove mašte.

I sama sam prošla kroz tu fazu nevjerice, smatrajući to mojom uobraziljom. Ipak prateći učestalost te pojave, uvjerala sam se da nije zemaljskog porijekla.

Zatim sam obratila pažnju na opažanja drugih vjernika i za divno čudo i moju beskrajnu radost saznala da nisam samo ja, koja to doživljavam.

Kada bi se vjernici potrudili obratiti pažnju na ugodan miris koji okružuje neku osobu, pa čak i neku misao ili čin, mogli bi se uvjeriti da je i te kako stvarno ovo o čemu pišem.

Dakako, da u samom početku napomenem, da moramo u potpunosti isključiti mogućnost umjetnog mirisa kao što su: parfemi, lakovi, sapuni ili mirisne maramice.

Potrebno je dodati da bolesnici po prirodi svojih bolesti ili konzumiranju nekih lijekova, nemaju uvijek ugodan miris, što ne znači da su zato manje vjerni.

Neke osobe su mi pričale da osjete dodir, kao da ih je netko taknuo, ali su se uvjerile da nikoga nije bilo u blizini. To nije rijetka pojava i neki to pripisuju anđelima. O tome ne mogu dati svoje mišljenje. Dodir sam doživjela, ali tko me je dodirnuo ne znam, no za miomiris koji sam doživjela, imam potvrdu mnogih vjernika da je stvaran, da sam ga i ja osobno iskusila, a što je najvažnije, to piše u Svetom pismu.

Kada bi mnogi vjernici znali da stvarno, a ne samo figurativno, živeći po riječi Božjoj, oni sami zrače tim Kristovim mirisom, mnogo više bi se trudili da budu iskreni Isusovi sljedbenici.

Nedavni događaji koje sam doživjela u Kanadi, ploveći trajektom preko Atlantskog oceana, toliko su me zapanjili i oduševili da sam sama sebi obećala da ću, čim se vratim kući u Hrvatsku, sabrati svjedočanstva o toj pojavi i objaviti ih.

Ako ste pomislili da samo vjernik može vjernika prepoznati, niste u pravu, jer i oni koji sumnjaju u Božje postojanje, mogu osjetiti vašu svetost i imati povjerenje u vas. Oni osjećaju, ma da nisu toga svjesni, taj miomiris i blizinu svetosti. Oni vam se mogu obratiti kao osobi od povjerenja i autoriteta, a to je uistinu Kristov miomiris i Kristov autoritet kojim On kroz vas djeluje.

Za tu pojavu morate biti spremni i znati što bi odgovorio ili učinio Isus. Možemo, a i moramo znati, jer i apostol Pavao je u svojim poslanicama pisao: "Pišem vam, da znate."

U 1. Poslanici Korinćanima, 10:1 piše:

"Jer ne bih, braćo, htio da budete u neznanju.", a u 12:1, opet piše: "O darovima Duha ne bih, braćo, htio da budete u neznanju." Da, on govori o duhovnom neznanju. Duhovno znanje vodi k duhovnom životu i duhovnom iskustvu. jedno od tih iskustava jeste i Kristov miomiris i Njegov autoritet."

A u 2. Poslanici Korinćanima, 15+16 kaže: "Ali hvala Bogu koji nas u Kristu uvijek proslavlja te širi po nama na svakome mjestu miris svoje spoznaje. Da, Kristov smo miomiris Bogu i među onima koji se spašavaju i među onima koji propadaju: ovima miris iz smrti za smrt, onima miris iz života za život. "

**Evandjelje po Mateju,
10:14**

"Tko napoji jednoga od ovih najmanjih samo
čošom hladne vode zato što je moj učenik, zaista,
kažem vam, neće mu propasti plaća."

OČEV DAR

**Kao cvijet miris,
kao ptica krila
ja sam od Tebe dušu dobila,
a ona u meni klikće,
leti i miriše
uzdižući se do neba,
sve više i više.**

ČAŠA VODE

Mi, nanovo rođena djeca Božja, nismo niti svjesni autoriteta Kristovog, koji nam je dat.

Naravno da je i dar tog autoriteta strogo uvjetovan i to: vjerom u Spasitelja Isusa Krista, Sina Božjega, kao i besprijekoran život na temelju Božje riječi.

Netko će reći da nitko nije u stanju, nikada ne sagriješiti. To je istina, no velika je razlika između nehотиčnog i svojevoliјnog grijeha.

Apostol Pavao nas je i na to upozorio, kada je u Poslanici Hebrejima, 10:26+27, rekao:

"Jer ako svojevoliјno griješimo pošto smo spoznali istinu, ne preostaje nam više žrtva za grijehe, nego strašno iščekivanje suda i bijesa ognja što će progutati protivnike."

Apostol Ivan se nije tu zaustavio i ostavio nas u neznanju i očaju, ako smo nehottično sagriješili. On u svojoj 2. Poslanici, 2:1+2, s nježnošću i suosjećanjem piše:

"Dječice moja, ovo vam pišem da ne griješite. Ako tko i sagriješ, zagovornika imamo kod Oca –

Isusa Krista, Pravednika. On je pomirnica za grijeha naše, i ne samo naše, nego i svega svijeta."

Kako je utješno znati da smo vjerom opravdani, jer nas je Gospodin opravdao; naravno, samo ako ostanemo u Njemu i Njegova pravednost u nama.

Apostol Ivan u istoj Poslanici 3:7, daje čvrst i jednostavan savjet:

"Dječice, nitko neka vas ne zavede! Tko čini pravdu, pravedan je kao što je On pravedan."

Kada smo svjesni te silne milosti i osjećamo neodoljivu potrebu da prenesemo i drugima tu Radosnu vijest. Gospodin nam daje , ne samo svoj miomiris, već i autoritet koji mogu vjerni, kao i nevjerni prepoznati. Možda u istom trenutku i ne prepoznaju o čemu se radi, ali osjete neodoljivu želju da čuju i da se približe onom o čemu govorite, a ponekad i vama samima.

Isusova prisutnost ne ostaje nezapažena.

Možda će ljuti protivnik Božje riječi i pobjeći, jer 'onaj' u njemu ne podnosi Božju blizinu.

Nekome će se činiti da prečesto citiram stihove iz Biblije, ali Biblija je najbolji svjedok da ne pričam bajke niti ono što sam si osobno zamislila, već ono na što nam Božja riječ ukazuje. Tako i Apostol Ivan u istoj, svojoj 1. Poslanici, 5:21 ukazuje na bitnu činjenicu:

"Vi ste, dječice, od Boga i pobijedili ste ih, jer je moćniji Onaj koji je u vama, nego onaj koji je u svijetu."

Slava Bogu za to saznanje!

Već na samom početku mog obraćenja, moja je vjera bila žarka. Gorljivo sam čitala Bibliju i nastojala biti besprijekorna. Htjela bih vam opisati događaj koji me je uvjerio u Božju prisutnost i vodstvo.

Tog dana sam krenula u posjete invalidu, čija je soba bila na nekom od viših katova doma umirovljenika.

Kako nisam zasigurno znala koji je to kat, nisam išla dizalom, kako bih hodajući hodnicima mogla čitati imena na vratima.

Hodajući tako, začula sam iz jedne sobe starački glas koji je dozivao i stalno ponavljao:

"Žedna sam, molim vas čašu vode!"

Znala sam da zove odjelnu sestru, pa sam produžila dalje. Ipak sam još uvijek čula glas koji je uporno tražio čašu vode.

U jednom trenutku sam zastala i kao da sam pred očima vidjela stih iz Biblije:

"Tko napoji jednoga od ovih najmanjih samo čašom hladne vode zato što je moj učenik, zaista, kažem vam, neće mu propasti plaća." (Evandjelje po Mateju, 10:14)

Zamislila sam se. Kada sam ja nekom uistinu žednom dala čašu vode? Možda samo u prenesenom smislu ili uobičajeno pri jelu, ali u potrebi?

Nisam bila niti svjesna da sam se okrenula i vratila do sobe iz koje je još uvijek dopirao glas.

Otvorila sam vrata i ugledala dva kreveta i dvije starice u njima. Jedna je nepokretno spavala, dok je druga u sjedećem položaju zazivala odjelnu sestru.

Kada sam ušla, ona je sa primjetljivim olakšanjem rekla:

"Tako sam žedna!"

S noćnog ormarića sam uzela čašu, napunila je vodom i pružila je starici. Nagnula sam se nad nju i upitala:

"Je li sada dobro?"

Kada sam se pokušala uspraviti, ona me je naglo i čvrsto uhvatila za ruku i rekla:

"Bojim se. Jako se bojim."

"Čega se bojite?"- upitala sam.

"Znate, ja ću skoro umrijeti." Pogladila sam je po licu i rekla:

"Ako ste se izmirili s Bogom, onda se ne trebate bojati smrti.

U Svetom pismu piše da ćemo doći k Njemu i da nas tamo čeka velika ljepota. Tamo neće biti niti bolesti niti žalosti."

"Da, ali ja ne znam kako se izmiriti s Bogom!"- rekla je u panici.

"To nije teško" – rekla sam. Pomolite se i u molitvi recite Isusu da vam je žao što ste sagriješili i da ga molite da vam oprost"

" Kako da to učinim kada ne znam moliti? Pomozite mi da to učinim."

"Je li vam stvarno žao što ste griješili i želite da vam Isus oprost?"

"Da, da, žao mi je."

"Ako želite, ja ću moliti, a vi ponavljajte za mnom."

Žena je to od srca željela. Vidjela sam njezinu slabost i pokušala što kraće moliti. Molila sam rečenicu po rečenicu, a ona je svaku razgovijetno ponavljala.

"Vjerujem u Boga Oca, Njegovog Sina Isusa Krista i Duha Svetoga. Vjerujem da je Isus umro da bi otkupio naše grijeha, da je uskrsnuo i da je sada kod svog Oca na nebu.

Priznajem, Isuse, da sam grešna i žao mi je; zato dolazim k Tebi Isuse. Molim Te, oprost mi sve moje grijeha i kada umrem primi me k sebi."

Znam da je to kratka molitva i možda sam mogla još mnogo potrebnog reći, ali isto tako znam da Isus čuje, prepoznaje i oprašta iskreno kajanje ma kako kratka i neuka bila ta molitva kajanja i molba za oprost.

Staričino lice promijenilo. Prekrilo ga zadovoljstvo i mir.

Napokon sam bila spremna za odlazak. Uputila sam je da se i dalje moli i da zahvaljuje na spasenju. Pogledala me je i rekla:

"Molim vas, dođite opet da ne zaboravim kako trebam moliti.."

Pomislila sam da bi zaista bilo dobro, a i potrebno da opet dođem da je ohrabrim i govorim o Isusu i Njegovoj ljubavi.

Da, obećala sam starici da ću sutra opet doći.

Na povratku kući sam razmišljala o tome, koliko truda moramo uložiti da bismo našli osobu kojoj bismo mogli svjedočiti Radosnu vijest, a evo ovdje ona je našla mene..

Tražeci samo čašu obične vode, ona je primila i vodu života.

Kako je znala da može imati povjerenje u mene?

Sutradan sam se radosno uputila u dom umirovljenika.

Stigavši na kat gdje se je nalazila njezina soba, našla sam sobu, otvorila vrata, ali soba je bila prazna. Možda sam pogriješila sobu, pomislila sam. Otvorila sam druga vrata, ali tamo su bile neke druge osobe. Ulazila sam u nekoliko soba, ali je nisam mogla naći. Napokon sam potražila odjelnu sestru i upitala ju gdje je ona žena koja je jučer bila u toj sobi.

Sestra me je pogledala i rekla:

"Žao mi je. Ona je noćas umrla."

Nisam bila žalosna jer sam vjerovala da je napokon našla svoj mir i bez straha krenula Isusu ususret.

Vjerujem da joj je Spasitelj oprostio grijeha, makar se šturo i u zadnji čas pokajala i zamolila oproštenje.

Božja volja je bila da je starica bude žedna i da joj je moja ruka pruži čašu vode. Slava Bogu!

POSLANICA RIMLJANIMA,
8:28+29

Znamo pak da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube; onih koji su odlukom Božjom pozvani, jer koje je predvidio, te je i predodredio da budu jednaki slici Sina njegova te da on bude prvorođenac među mnogom braćom.

ALELUJA!

Neka se pjesma do neba čuje.
Neka slava do neba odjekuje!
Svijet neka čuje – neka čuju svi:
da smo djeca Božja -
da smo Kristovi!

BEČKI KOLODVOR

Naš život je pun iznenađenja. Nekada nam neka neugodnost, donese veliku radost.

Događa se da se uznemirimo zbog nečeg i jedva pomislimo na to, da Bog uvijek sve čini s razlogom.

Događaj koji vam želim opisati, zbio se i ispunio doslovce prema Božjoj riječi.

U Poslanici apostola Pavla, Rimljanima, 8:28+29 piše:

"Znamo pak da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube; onih koji su odlukom Božjom pozvani, jer koje je predvidio, te je i predodredio da budu jednaki slici Sina njegova te da on bude prvorođenac među mnogom braćom."

Događaj koji mi je bio vrlo neugodan, Bog je preokrenuo u veliku radost.

Tog jutra sam doletjela avionom iz Toronta u Beč. Za mene su u ono vrijeme avionske karte bile jako skupe, a let do Beča je bio znatno povoljniji nego do Zagreba; zato sam od Beča do Zagreba putovala vlakom.

Bila sam neispavana i umorna. Jedva sam vukla dva kovčega i torbu preko ramena.

Prije puta su me svi upozoravali da moram biti oprezna, jer se na kolodvoru vrzma mnogo stranaca, odnosno lopova. Rekli su mi da je dovoljno da mi, dok vadim maramicu iz džepa, nestane kovčeg. Za vrijeme dok sam se nakon svakih nekoliko koraka odmarala, nisam skidala pogled s kovčega.

Tada se desilo ono što sam najmanje željela. Hitno sam morala na W.C.. Bila sam očajna. S kovčezima nisam mogla ući, a vani ih nisam smjela ostaviti.

Što sada? Nisam našla rješenje. Ni tiha molitva mi nije pomogla. Najednom sam osjetila mir. Kao da sam znala da ću među putnicima naći nekoga u koga ću moći imati povjerenje da mu povjerim kovčege na čuvanje.

Pogledala sam uokolo i konačno se moj pogled zaustavio na mlađem čovjeku koji je sjedio okružen svojom prtljagom.

Nisam mogla znati kojim jezikom govori, pa sa sam moleći nakrenula glavu i rukom pokazala na W.C..

On je razvukao usne na osmjeh i kimnuo glavom. Ostavila sam kovčege i odjurila.

Kada sam se vratila, čovjek je i dalje mirno sjedio zadubljen u svoje misli.

Rekla sam njemački: "Danke" uzela prtljagu i otišla nekoliko koraka dalje u čekaonicu. Svjetlo je dopiralo kroz staklena vrata pa sam izvadila svoju Bibliju i udubila se u nju.

Nakon nekog vremena primijetila sam nešto kao sjenu ispred mene. Kada sam podigla pogled, vidjela sam da je onaj čovjek čučao ispred mene. U jednoj ruci je držao Bibliju, a drugom je pokazivao na njezin naslov.

Sada mu je lice bilo nasmijano i radosno. Naizmjenično je pokazivao na Bibliju, a onda na svoje grudi.

I ja sam se obradovala, jer sam shvatila da mi želi reći da je i on kršćanin.

Pitala sam ga njemački, engleski, pa i hrvatski, kojim jezikom govori. Svaki puta je glavom klimao ne, a onda mi je na ruskom rekao da je Rus.

Rekla sam mu neka govori ruski, da ću ga razumjeti (barem djelomično).

Otvorio je Bibliju kod Djela apostolskih, drugo poglavlje i pokazivao tamo gdje piše o Duhu Svetom.

Kada sam uzviknula: pentekostalac?, rukama, glavom i riječima je govorio: da!

Još smo bili u živom "razgovoru", kada nam se pridružio jedan nasmijani mladić. Visoko iznad glave je uzdigao Bibliju i na njemačkom jeziku rekao da je i on pentekostalac.

Jedva sam mogla povjerovati kada su nam se pridružila još dva mladića i svi su imali u rukama Biblije.

Saznala sam da je jedan bio iz Makedonije, a drugi iz Srbije.

Bilo nas je petero: Srbin, Makedonac, Austrijanac, Rus i ja Hrvatica. Pet jezika, ali jedan znak raspoznavanja: Biblija.

Sa Biblijom u rukama, radošću ožarenih lica našli smo zajednički jezik: ljubav.

Razgovarali smo, malo govorom, malo rukama, ali većinom stihovima iz Biblije.

Dovoljno je bilo prstom pokazati ime, poglavlje i br. stiha i svatko je u svojoj Bibliji, na svom jeziku mogao pročitati poruku. Bila je to kao jedna uzvišena služba Božja.

Nije bilo crkvene zgrade, ali smo mi bili Crkva Kristova. Bili smo svećenici i propovjednici, vjernici i sljedbenici. Bili smo radosna djeca Božja, a sam Duh Sveti je vodio ovu našu službu.

Ubrzo smo se morali rastati, a vlakovi su nas odvezli svakog na svoju stranu.

Bio je to čudesan susret. Još jedan dokaz da nas Sveti Duh vodi u jedinstvo.

Onu za mene tako neugodnu situaciju, Gospod je okrenuo u veliku radost, koju ću čitav svoj život pamtiti.

Toliko godina kasnije, ja ne pamtim poklone iz Kanade, niti pamtim izgled bečke kolodvorske zgrade, ali mi je živo u sjećanju ostalo pet uzdignutih Biblija i radost djece Božje.

Opet se dokazao onaj stih iz poslanice Rimljanima, 8:28, tj. da Bog čini da se sve okrene na dobro onima koji ga ljube.

Vjerojatno da će i ostala braća, svaki u svojoj domovini, pričati o ovom blagoslovljenom susretu.

Kako je divno biti dijete Božje i imati vjeru. Da, vjera je milosni dar Božji, za koji sam mu iskreno zahvalna.

Ivan, 13:35

"Po ovom će svi znati da ste moji učenici:
ako budete imali ljubavi jedni za druge."

U NJEGOVOJ RUCI

Ja ne znam što se sve zbiti može
i ne znam kakvo će biti moje sutra,
ali moj Gospod
plan za svaki dan ima
u Njegovoj su ruci
moje noći i jutro.

IZAIJA, 1:18+19

"Hajde, dakle, da se pravdamo,"
govori Jahve.

"Budu l' vam grijesi kao grimiz,
pobijeljet će poput snijega;
kao purpur budu li crveni,
postat će kao vuna.

Htjednete l' me poslušati,
uživat ćete plodove zemaljske

KATARZA

Ako su ti zbog krivnje
oči suzne, tada plači!
Pokajanje krivcu
uvijek olakšanje znači.

WERN

Ma da je bila vrlo hladna zimska noć, sabrali smo se uz veliku vatru koja je svojim plamenim jezicima obasjavala snježnu čistinu iza kuće.

Veliko, kamenom obzidano ognjište bilo je ispunjeno cjepanicama. Prava atrakcija i vidjelo se već iz daljine. To je opet bio nijemi poziv susjedima i znak da se obitelj okupila na otvorenom, da dočeka Novu godinu.

Svi smo bili toplo obučeni u termo-odijela, pa je bilo sasvim normalno da sjednemo izravno u snijeg..

Malo po malo, pristizali su susjedi. Svi su bili vedri, nasmijani i prema kanadskom običaju, svatko je od svoje kuće došao s čašom u ruci, kako bi nazdravili.

Za divno čudo, nije bilo pijančevanja, jer je u nečijim čašama bio sok, vino ili pivo. Jedna čaša za doček Nove godine.

Ljudi su pričali, smijali se, pričali o protekloj godini i o planovima za slijedeću godinu.

Bila sam pomalo izgubljena među tim veselim ljudima, jer uz najbolju volju, nisam mogla naći temu kojoj bih se priključila.

Neki su primijetili da stalno šutim.

Tada je netko je iz mnoštva s druge strane ognjišta, u razgovoru rekao: "Da, bit će, ako Bog da."

Moj sin je tada uz smijeh rekao: "Samo nemojte spominjati Boga, jer, ako spomenete Boga ili Bibliju, moja mama više neće prestati pričati."

Bilo mi je malo žao, ali sam shvatila da je i ne znajući, rekao istinu. Bog i Biblija su bili tema o kojoj sam u svako vrijeme mogla oduševljeno pričati.

Nedugo zatim, vidjela sam najbližeg susjeda Werna, kako mi se s čašom u ruci, polako približava. Primijetila sam kako me, misleći da ga nisam zapazila, pomno promatra.

Kada mi je prišao, umjesto nasmijanog lica i uobičajenog pitanja: "Kako ste?", pogledao me je vrlo ozbiljno i upitao:

"Vi poznate Bibliju?"

"Pa, trudim se; ipak, nitko ne može reći da pozna Bibliju. Ma koliko puta je čitali, primijetiti će te da je to živa i uvijek aktualna knjiga. Možete pročitati sve stihove, pa čak ih znati i napamet, u danom trenutku će te shvatiti da govori upravo vama i to za onaj trenutak kada vam je baš to potrebno."

Pogledao me je u oči i bez razmišljanja upitao:

"Heda, što trebam učiniti da mi bude oprošteno i da budem spašen?"

Ostala sam zapanjena. To je bio skoro doslovce citiran stih iz Biblije, Djela 16:30

"izvede ih i upita: "Gospodo, što mi je činiti da se spasim?"

Ovo nije moglo biti nasumce postavljeno pitanje. Znala sam da je to djelo Duha Svetoga. Pošto me je pitao i ne znajući da citira 30. stih, ja sam mu istog trenutka odgovorila slijedećim, odnosno 32 stihom:

"Vjeruj u Gospodina Isusa i spasit ćeš se".

Gledao me je začuđeno očito ne shvaćajući to što sam mu rekla, a ja sam nastavila:

"Vjera u Isusa Krista je prvi korak, jer bez vjere je nemoguće dobiti oprostjenje i ugoditi Bogu."

"Ali, Heda, ja sam jako, jako grešan. Bio sam u Vijetnamskom ratu, a vi znadete kakve su se grozote tamo zbivale."

"Wern, u Svetom pismu Gospodin kaže:

'Budu l' vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.

Htjednete l' me poslušati..'

Nema grijeha koji Bog ne može oprostiti, naravno onome tko vjeruje i kaje se. Kada čovjek moli oprostjenje, Bog čuje tu molitvu, ako je iskrena."

Buka oko nas postajala je sve glasnijom, pa je bilo nezgodno nastaviti taj razgovor, zato sam rekla Wernu da bi bilo, ako je to njegova želja, najzgodnije da se opet sastanemo i nastavimo razgovor.

Dogovorili smo se za slijedeći dan, kada će i njegova supruga biti nazočna. Pitala sam ga da li imaju Bibliju, što je on potvrdio.

Slijedećeg dana sam uzela svoju Bibliju i kod Evanđelja po Ivanu, 3:16 (Jer je Bog tako ljubio svijet), zabilježila broj slijedećeg stiha, Rimljanima 5:1 (Dakle opravdani vjerom), i dalje kod tog stiha sam zabilježila slijedeći stih, Rimljanima 3:23 (jer su svi sagriješili). Kod tog stiha sam zabilježila slijedeći, Rimljanima, 6:23 (jer je plaća grijeha smrt..), pa onda 1. Poslanica Timoteju 2:5, (samo je jedan Posrednik, Isus Krist) Kod Otkrivenja 3:20 (stojim pred vratima i kucam), zabilježila sam još Evanđelje po Ivanu 1:12 (A svima koji ga primiše dade vlast da se zovu djeca Božja.)

Na taj način nisam morala tražiti niti nagađati koji stih da pročitam. Mogla sam lagano kretati od stiha do stiha, odnosno otkrivati put i razlog obraćenja.

Oboružana svojom Biblijom, krenula sam do Wernove kuće. On i Bethy su me dočekali na vratima i radosno, možda i malo znatiželjno uveli u kuću.

Ubrzo su mi pokazali svoju Bibliju. Bio je to prijevod King Jamesa, naravno na engleskom jeziku.

Nekada mi se događalo da kada sam svjedočila nešto iz Biblije, da mi netko kaže:

"Da to piše u tvojoj bibliji, ali toga u našoj nema", zato mi je bilo jako važno da im svjedočim iz njihove Biblije. Na taj način su se mogli uvjeriti da stvarno tako piše.

Ovaj puta sam odmah rekla Bethy i Wernu da otvore svoju Bibliju kod Evanđelja po Ivanu 3:16., a tada sam Wernu rekla da glasno pročita taj stih.

Za njih je to bilo pravo otkriće i čini mi se dosta zanimljivo. Nakon toga sam rekla slijedeći stih i tako redom.

Bio je to pun pogodak. Oni su sami sebi svjedočili, a ja sam bila uvjerena da je Duh Sveti vodio taj naš sastanak.

Bilo je još mnogo pitanja i sastanaka prije no što sam se ja vratila u Zagreb.

Slijedeće godine, ponovno u Kanadi, saznala sam da Bethy i Wern posjećuju redovito službe Božje.

Nešto kasnije sam izgubila kontakt s njima, jer su prodali imanje i odselili u neku drugu Provinciju Kanade.

Još uvijek mi se čini nevjerojatnim, kako je Wern već pri našem prvom susretu imao toliko povjerenja u mene, da mi je otkrio tajnu svoje patnje.

Kako je imao povjerenje da mu ja mogu pokazati pravi put k obraćenju i spasenju?

Ja se i ne pitam kako sam ja znala naći prave riječi, jer je za mene očita prisutnost Svetog Duha.

Da nije bilo tog vodstva, ja se ne bih nikada približila Wernu, ali hvala Gospodinu što me je upotrijebio da izvršim Njegovu volju.

Vjerujem da se je Wern pravo obratio, jer isto tako vjerujem da ga je sam Duh Sveti uputio tamo gdje će dobiti pravi odgovor.

Često kažemo da smo pronašli Boga, ali je činjenica da je On našao nas.

Vjerujem da Sveti Duh uvijek nađe pravi način da nas dovede do Isusa Krista, a kroz Njega, do Boga Oca.

Slava Bogu!

Luka, 15:32

" No trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se!"

IZAIJA, 1:20

"U buntovništvu ako ustrajete,
proždrijet će vas mač."
Tako usta Jahvina govorahu."

PRIZNANJE

ne traži opravdanja razna.
Krivnja krivcu, najteža je kazna!

Nikada ne reci:
"Nisam!"

Bez spoznaje bezdan zjapi,
a vlastita krivnja,
ma duboko skrita,
nepokajanim grijehom trapi
i nikada ne oprašta.

FRANZ

Sa žalošću se sjećam da neki, ma da im je savjest bila opterećena grijehom, nisu doživjeli milost oprostjenja i spasenja.

Franca (Franz) sam dobro poznavala. Bio je to čovjek na kraju srednjih godina. Zloporabom alkohola, lice mu je bilo purpurno crveno i podbuhlo.

Kada god bismo se susreli, a to je bilo prilično često, govorila bih mu:

"Franc, Franc, zar ne vidiš što si radiš? Ako hoćeš živjeti, moraš se odreći alkohola!"

"Znam da je tako, ali ja si ne mogu pomoći."

"Sam ne možeš, ali ti Bog može pomoći. Zazovi Gospodina i On će ti pomoći. Bog uvijek čuje molitvu grešnika koji se kaje."

Franca je samo kimao glavom i očajničkim glasom rekao:

"Hedy, ti to samo kažeš, jer ne znaš s kakvim užasnim grijesima ja moram živjeti. Stalno su mi pred očima srušeni vagoni u plamenu. Čujem vrisak žena i djece, a znam da sam ja uzrok tome. Eksploziv koji je to prouzročio, ja sam postavio.

Eto, vidiš, zato pijem! Pijem da ušutkam taj vrisak. Pijem da ga utopim u alkoholu. Razumiješ li to sada?"

Bila sam užasnuta tim priznanjem, no znam da u Bibliji piše, da Bog oprašta grijehe onome tko se iskreno kaje; da nema grijeha kojeg Isus Krist ne može oprostiti. Upravo zato je Isus umro na križu da bi otkupio naše grijehe.

Rekla sam Francu da će mu Isus oprostiti, ako se iskreno pokaje. Ne samo oprostiti, već će te grijehe baciti u More zaborava i neće ih se više sjećati.

Isto tako da Isus ne samo oprašta, već i oslobađa. Bude li se želio osloboditi od alkohola, Isus će mu pomoći.

Franca je samo klimao glavom i ponavljao

"Moj grijeh je prevelik ni Bog mi ga ne može oprostiti!"

Tada se je okrenuo od mene i otišao svoj očaj utopiti u čaši alkohola.

Bila je još jedna, za Franca nepremostiva zapreka u obraćenju. Pripadao je partiji, koja ne bi prihvatila niti odobrila njegovo obraćenje.

Ma koliko mu govorila, citirala biblijske stihove, Franc je odbijao Božju pomoć i ostao vjeran svojoj partiji.

Alkohol mu je ostao jedini prijatelj do posljednjeg trena. Nikada nije uvidio da obmanjuje sam sebe i da odbija pomoć koju mu je mogao pružiti jedino Isus Krist.

Nedugo za tim Franc je doživio tužni svršetak svog ovozemaljskog života.

Patnje ovog zemaljskog života su za njega prestale, no započelo je vrijeme iščekivanja vječnog suda kada će stati pred pravednog Boga, bez Zagovornika, Isusa Krista, kojega je tako uporno odbijao.

Tužna priča bez završetka, jer će trajati kroz cijelu vječnost.

Ivan, 6:36+37

"No rekoh vam: vidjeli ste me, a opet ne vjerujete.

Svi koje mi daje Otac
doći će k meni,

**i onoga tko dođe k meni
neću izbaciti;"**

IVAN, 14:27

Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ga, ali ne kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši.

Digni glavu,
nebo gledaj
i život svoj Kristu predaj!
Budi svjestan
nisi sam
Ti si Duha Svetog hram.

KRISTOV MIR

Kada god se vratim s putovanja i mog boravka u Kanadi, puna sam svjedočanstava o Kristovoj ljubavi i milosti, ali i sve mlačnijim, pa čak i hladnijim odnosom ljudi prema Bogu.

Okupirani poslom, ljudi sve manje mole. U želji za uzbuđenjima, vikendom odlaze na po stotine kilometara udaljena mjesta očekujući doživljaje i susrete koji ih najčešće razočaraju.

Obitelji se provode razdvojeno, a mladež (po ugledu na starije) želi ostvariti svoje želje sad i odmah .

Razumljivo da se u takvom ozračju nema "vremena" za molitvu, razmišljanje o Bogu ili odlazak u Zajednicu ili crkvu.

Počela sam pričati o negativnostima, a zapravo sam htjela posvjedočiti o mom susretu sa Geil (Gail), sitnoj ženi srednjih godina i majci trojice odraslih sinova.

Naš susret je bio iznenađen jer nisam znala da se itko nalazi u susjednim kućama, čiji su vlasnici trebali doći tek u vrijeme vikenda.

Tog dana sam bila prilično tužna, jer sam saznala da je moj sin dobio veći posao, da će morati raditi i u nedjelju i da me neće voziti u crkvu na službu.

Pješačenje je bila preporuka liječnika zbog povišenog šećera u krvi; dakle krenula sam 3 km dugim putom kroz šumu.

Hodajući sam razmišljala o svojoj Zajednici u Zagrebu i privilegiji onih koji će u nedjelju moći prisustvovati Gospodnjoj večeri.

Iznenada iz pokrajnjeg puta izišla je Geil. Znala sam po prilici tko ona može biti, ali je nisam osobno poznavala.

Vidjevši me, ona mi je radosno pristupila i rekla da zna da sam ja Srećkova mama.

Pridružila mi se i tako smo zajedno krenule u šetnju kroz šumu.

Razmišljala sam kako da započnem razgovor sa stranom ženom, a i engleski jezik me je malo suzdržavao da se raspičam. Ipak, vrlo

brzo smo našle teme koje su nas zanimale i ja nisam mogla izdržati da ne započnem govoriti o vjeri.

Geil je kratko vrijeme slušala, a onda mi je sa smiješkom rekla da je nanovo rođeno dijete Božje i da su svi u njenoj obitelji obraćeni. Najmlađi sin je trebao biti ove nedjelje kršten vodenim, biblijskim krštenjem.

Bila sam radosna što sam na tom pustom putu susrela kršćanku i u zanosu sam joj pričala o mojoj Zajednici i mom vjerskom životu.

Geil mi je onda s mnogo tuge u glasu pričala o mnogim nevoljama koje je imala u zadnje vrijeme, kako je molila i vapila Gospodu, ali odgovora nije bilo.

Rekla je da je izgubila volju i moliti kad i onako nije bila uslišana. Znala je da to nije ispravan stav, ali kao da više nije imala snage boriti se i postajala je sve slabijom.

Naravno da sam je tješila riječima iz Biblije i rekla da nas Bog kušnjama izgrađuje i kako je divno kada pobijedimo, jer Bog daje da se sve stvari okreću na dobro onima koji Boga ljube. (Rimljanima 8:28)

Geil je to sve znala i odobravalala što sam joj govorila, ali ipak je rekla da se osjeća tako slabom da ne može uzaludno moliti.

Pomislila sam kako mi u našim molitvama samo pričamo i pričamo, a ne damo mjesta da On nešto kaže i da nas na svoj način utješi. I onda sam joj rekla nešto, što ni sama nisam vjerovala svojim ušima da sam rekla:

"Geil, onda nemoj moliti! Samo šuti i miruj, On sve zna." Pogledala me je začuđeno.

Rekla sam joj da ode na mjesto gdje će biti sama. Neka zatvori oči i zamisli da je Isus uz nju (a On je obećao da će uvijek biti s nama.), neka u mislima stavi svoju glavu na Njegove grudi i neka samo miruje. Sve ostalo će učiniti Isus. Isus će joj dati mir i snagu. Dat će joj radost spasenja i njen će se pogled na stvari ovog svijeta izmijeniti.

Gledala me je širom otvorenih očiju i poljubila na rastanku. Kada smo se opet srele rekla mi je:

"Sam Bog vas je poslao da me ohrabrite i utješite!

Bila sam nesretna, a nisam imala nikoga da se izjadam i dobijem utjehu. Pred svojom obitelji sam glumila da je sve u redu, a uistinu sam bila na izmaku snage.

U najkritičnijem trenutku, Gospodin mi je poslao vas. Osjetila sam da vam mogu vjerovati i da će te me razumjeti. Hvala Gospodu, On je opak čuo moje molitve i uslišao ih, ma da ne odmah i ne na način na koji sam ja to očekivala. Sada sam shvatila da nisam sama i da stvarno mogu svoje brige predati Njemu."

Još smo se nekoliko puta vidjele, srdačno razgovarale, a onda sam ja otputovala.

Hvala Gospodu što sam se tamo našla na pravom mjestu i u pravo vrijeme. Također zahvaljujem Bogu, što je Sveti Duh ponukao Geil da mi se povjeri, a meni dao razumijevanje i prave riječi da je utješim i ohrabrim.

Matej, 6:34

"Ne budite dakle zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se. Dosta je svakom danu zla njegova."

Svjedočanstvo

Svjedočila sam silnu milost
i Božju dobrotu
i da nisam tako sretna bila
u svom cijelom životu.

MARKO, 16:16.

"Idite po svem svijetu i propovijedajte
Radosnu vijest svakom stvorenju."

On je Bog

**Bog nije čovjek!
On šalje glasnike svoje:
On šalje tebe i mene,
sluge i sluškinje svoje,
da razglase Radosnu vijest,
da ljubav Božju objave,
da se grešnici obrate
i jedinog, živog Boga slave.**

SAMEE

Susret sa Samee je vezan uz jedno svjedočanstvo koje mi je ostalo u trajnom sjećanju.

Kako sam se najviše kretala Ontarijem u Kanadi, najviše me uspomena veže za tu prekrasnu zemlju.

Nije moguće gledati te prirodne ljepote i ne diviti se Stvoritelju koji ih je tako divno stvorio.

Na mnogim mjestima u svijetu nailazimo na prizore za koje mislimo da su najljepši na svijetu. Oni to zaista, u onom trenutku i jesu. Ushićuju nas, otvaraju nam srce i dušu. Uvjerena sam da nam je Gospodin u tom trenutku najbliži.

Ne mogu, a ne zamisliti da sam i sama dio Njegovog djela.

Dok smo autom jurili cestom, moja snaha je upravljala volanom, a ja sam ushićeno promatrala krajolik.

Zar je bilo čudno, što sam vrlo često, diveći se uzvikivala: "Aleluja!"?

Iznenada je moja snaha prekinula šutnju i rekla:

"Znaš, mama, i žena koja radi kod moje sestre, također često kaže:"Aleluja!"

Nisam baš bila posebno zainteresirana, jer mi je pažnja bila zaokupljena prizorima, koji su brzo promicali pred mojim pogledom.

Nakon što sam stigla u Kanadu, išli smo baš k toj sestri u posjetu. Toga sam postala tek onda svjesna, kada sam uz razne poklike dobrodošlice, čula jasno jedan glasni: "Aleluja!" Svi smo se redom pozdravili i izgrlili, a kada sam zagrlila ženu koja je to uzviknula, sa svom sigurnošću sam je, šapćući joj na uho, govoreći engleski, upitala nešto, što u Kanadi ne samo nije uobičajeno, već se smatra nedozvoljenim i povredom ljudskih prava, ali ja sam bila tako sigurna u odgovor i upitala:

"U koju crkvu ti ideš?"

Istog trena mi je sa smiješkom odgovorila: "U pentekostnu, naravno."

"Ti si pentekostalka?", pitala sam.

"Da, ja sam nanovo rođeno dijete Božje!"

Svi su prema nama okrenuli glave, kada se čuo jedan dvoglasni "Aleluja!"

Nakon što smo se svi pozdravili i izgrlili, sjeli smo za stol gdje nas je Samee, tako joj je naime bilo ime, poslužila kavom.

Kada je Samee bila pozvana da s nama popije kavu, sjela je tik do mene.

Bučno smo razgovarali o mom letu iz Zagreba, o planovima i još o mnogo čemu.

Nakon nekog vremena, upitala sam Samee, iz koje države ona dolazi?

"Iz Sri Lanke", rekla je.

U tom trenutku sam pogledala u njeno sjajno lice i primijetila da je izrazito tamnoputa.

Kako je moguće da sam s njom razgovarala, zagrlila se i da nisam vidjela njenu tamnu boju?

Izgleda da ja nisam bila svjesna njezine vanjštine. Čula sam: "Aleluja", osjetila ljubav koja nas je povezivala i uzajamnu toplinu koja nas je privlačila. Ništa se nije činilo stranim, već naprotiv kao da smo iz iste roditeljske kuće.

Uvjerena sam da nas je Duh Sveti obavio mirisom vjere.

Kod rođene braće i sestara, obično se kaže da "krv nije voda", i da ih to srodstvo povezuje.

Nanovo rođenu djecu Božju Duh Sveti vodi u zajedništvo i stvara duhovno srodstvo i to ne samo za vrijeme trajanja ovozemaljskog života, već za cijelu vječnost.

Kako je mudar plan Božji! Koliko je dalekovidan, a nama je potrebno toliko dugo vremena, da ga bar djelomično prepoznamo! Tko zna gdje je moja duhovna sestra Sami sada?

Vidjele smo se samo nekoliko puta, a onda sam se ja vratila u Zagreb, ali sam uvjerena da ćemo se jednom sresti.

Hoću li je prepoznati, jer tamo se nećemo razlikovati po boji naše puti, već ćemo se prepoznati po ljubavi kojom nas je Isus ispunio. Dakle, do viđenja moja draga sestro! Jednom u vječnosti, s anđelima ćemo klicati našem silnom, velikom i jedinom Bogu: "Aleluja!"

OTKRIVENJE, 19:6

"I začuh kao glas silna mnoštva i kao šum voda mnogih i kao prasak gromova silnih:
"Aleluja!
Zakraljeva Gospod,
Bog naš Sve vladar!"

Radujmo se

Kršćanski život je radost
život vječni - naša je nada,
no slava Bogu, narode Božji,
jer je kraljevstvo nebesko,
već sada u nama!

MARGARITA

Uz lijevu obalu rijeke Severn, u Ontariju, ima mnogo porodica čiji su preci doseljenici iz Europe.

Mnogi su velikim trudom krčili šumom obraslu zemlju ili su na neplodno tlo dovozili i nasipavali plodnu zemlju. Morali su biti i majstori mnogih zanata, već onako kako su to prilike zahtijevale.

Njihove supruge su rame uz rame s njima radile sve potrebne poslove.

Imale su žuljevite ruke i oštrom klimom izborana lica, ali su ostale vjerne svojim muževima i unatoč teškom radu, nastavile su izgrađivati zemlju u kojoj su našle utočište.

Kada bi jedna ostala udovica, ostale obitelji bi ih tješile i pomagale joj.

S vremenom se broj udovica povećao, ali su one ostale usko povezane.

Što se je broj doseljenika povećavao, njihova imanja su dobivala veću cijenu. Nisu bile siromašne, ali su im nedostajale sitne radosti. To su nadoknađivale povremenim okupljanjem kako im samoća ne bi postala neizdrživom.

Ma da su pripadale raznim religijskim smjerovima, izgleda da nikada nisu shvatile da u zajedništvu s Isusom, nikada ne mogu biti osamljene. Zar nije Isus obećao, da će biti s nama do svršetka svijeta? Sada, kada je sve polako nestajalo, ostala im je jedina radost to povremeno okupljanje.

Tu zapravo počinje moja priča.

Moj sin, dirnut takvom situacijom, odlučio je s vremena na vrijeme, organizirati takve sastanke u svome domu.

Taj puta je došlo desetak udovica, moja snaha i ja. Sve su to bile vremenšne žene, ali pune neke životne snage.

Srećko je pekao ribe na roštilju.

Ja sam promatrala sve to kretanje i njihovu radost i sve pohvale za izvrsnu ribu. Moju pažnju je zaokupila jedna tamnoputa žena,

uspravnog držanja. Na njenom kao isklesanom licu sam zapazila neki nježan smiješak, nešto umilno, što me je privlačilo.

Poslije podne, društvo se je razišlo. Ma da u poodmaklim godinama, svaka je sjela u svoj auto i odvezla se po nekoliko desetaka kilometara udaljenim domovima.

Kasnije sam razgovarala sa Srećkom i tako uzgred, spomenula sam tu ženu koja mi se svidjela. Rekla sam mu:

"Sve su drage, ali mi se ona visoka, tamnoputa žena, najviše svidjela."

"To je Margarita. Malo je posebna, ali je ok.

Kada je njezin suprug umro, kupili smo od nje komad zemlje sa malom kućom, u kojoj ona i sada, prema dogovoru živi.

Tamo češće odlazimo, jer imamo maleni povrtnjak. Margarita ga povremeno zalijeva."

Tako sam saznala ponešto o Margariti.

Nedugo zatim, sin i snaha su imali neki posao, na tom zemljištu, a ja sam ostala sama s Biblijom u toj prekrasnoj prirodi.

Već iz daljine sam vidjela Margaritu kako mi maše i nasmijana dolazi ususret. Da sam joj rođena sestra, ne bi mi mogla iskazati više ljubavi.

Zagrlila me je i odvela do obližnje klupe. Počele smo razgovarati; u stvari, ona je počela pričati.

Pričala mi je kako je ona Indijanka. Rekla mi je ime plemena, ali ja ga se više ne mogu sjetiti. Pričale smo o svemu, što život donosi; o našem udovištvu, o Bogu i Njegovoj pomoći. Saznala sam da se visoko obrazovala u Americi, a udajom za Irca, došla u Kanadu. Rastale smo se kao najbolje prijateljice.

Nisam je mogla pitati koje je vjere, jer se to u Kanadi smatra nepristojnim, no mogla sam naslutiti da je kršćanka po načinu na koji se je izražavala i riječima koje je upotrebljavala.

Kod slijedećih susreta sve se opet ponovilo. U jednom trenu, kada sam osjećala posebnu bliskost, odlučila sam se i pitala:

"U koju crkvu ti ideš Margarita ?"

Nasmijana i kao samo po sebi razumljivo, izjavila je:

"U pentekostnu!!"

Opet smo se zagrlile i nastavile razgovor, a sada smo mogle mnogo otvorenije razgovarati.

Sa smiješkom mi je povjerila da je već pri našem prvom susretu prepoznala da sam i ja kršćanka.

Ona, Indijanka, brzo je prihvatila Isusa i doživjela novo rođenje. Njezin muž, Irac, odbio je, pa čak joj branio odlaske na službe Božje i stavljao joj mnoge zapreke.

Nakon njegove smrti redovno odlazi u Zajednicu. Raduje se mnogim pjesmama koje pjevaju i svemu što je okružuje.

Znale smo da se na ovom svijetu, vjerojatno više nikada nećemo vidjeti, pa smo se srdačno oprostile

Kada je došao dan mog odlaska iz Honee Harboura, morali smo proći kraj kućice u kojoj je ona živjela.

Bilo je to u rano jutro. Naš auto je tiho klizio uz ogradu, kada su se iznenada otvorila vrata i Margareta izišla pred nas.

U ruci je držala mali omot, za koji mi je rekla:

"To je sitnica, da me se sjetiš."

Snažno me je zagrlila i nakon dugog zagrljaja je skoro začuđeno rekla: "Kako ti dobro mirišeš!"

Moja snaha ju je s čuđenjem i nevjericom pogledala. Znala je naime da ne koristim nikakve mirise, pa čak niti mirisne sapune posebno kad se vozim sa Srećkom, jer je on jako alergičan na mirise. Ta Margaritina izjava joj nikako nije bila jasna, ali ja sam dobro znala o čemu je riječ.

To je bio neizravan način da mi Margarita kaže, da je u meni prepoznala kršćanku i Kristov miomiris.

Onaj lijepi šal visi na vješalici u mom predsoblju i kada god kraj njega prođem, sjetim se Margarite.

ZAŠTITA

U sjeni Tvojih krila
osjećam se kao dijete malo
koje je svu svoju ljubav i vjeru,
u ruke nebeskom Ocu dalo.

PHIL

Pred nama je bio prekrasan vikend, pun radosnog očekivanja. Moja snaha, sin i ja, tog vedrog sunčanog jutra, vozili smo se desnom stranom poluotoka Brus Peninsula, zapravo bliže zaljeva Đordžijan Beja (Georgian Bay), dok se s druge strane nalazi jezero Hjuron (Lake Huron).

Vidici su prekrasni! Kako je veličanstveno to Božje djelo!

Bila sam ushićena i ganuta tim darom kojim je Gospodin obdario čovječanstvo.

Naš cilj je bilo mjestance Tobermory, jer od tog mjesta kreće brod koji će nas prevesti na otok Manitoulin. To je najveći slatkovodni otok na svijetu. Ima 110 jezera, a to je više od bilo kojeg otoka na svijetu.

Mogla bih u nedogled opisivati znamenitosti ovog otoka, ali to ne bi imalo značaja za ovo, meni toliko vrijedno svjedočanstvo.

Uskoro smo bili na brodu koji je zaplovio prema otoku.

Dok je brod sjekao valove, koji su se pjeneći visoko uzdizali, pomalo sam zebila na otvorenoj palubi, no zbog jedinstvenog vidika, nisam ulazila u salon broda.

Razmišljala sam o samom otoku koji je bio od pamtivijeka u vlasništvu Indijanaca. Nikada ga nisu prodali došljacima.

Kada su Jezuiti, kao misionari došli na otok, širili su svoju vjeru, kao i za Indijance pogubne bolesti.

Tom prilikom želim spomenuti da sam kasnije, na samom otoku vidjela osim katoličkih crkava i nekoliko pentekostnih crkava.

Da se vratim nazad na brod. Zbog dugog stajanja na hladnom vjetru, umorila sam se i poželjela sjesti.

Pogledom sam potražila prigodno mjesto. Bilo je nekoliko klupa, praznih ili djelomično zauzetih.

Na jednoj od njih, sjedio je muškarac srednjih godina, zarivši lice u vjetrovku. U naručju, ispod njegove vjetrovke, izvirivala je mala pasja glavica. Očito je psić zebao, a pse nije bilo dozvoljeno uvoditi u unutrašnjost broda.

Volim pse, kao i sve ostale životinje, ali sam izrazito alergična na pasju dlaku. To je trebao biti dovoljan razlog da se udaljim od klupe.

Nekako mi je palo na pamet da se taj psić osjeća osamljeno kao i ja, makar sam bila okružena mnogim ljudima. Ti ljudi su dolazili iz raznih zemalja, pa čak i kontinenata, da bi vidjeli ljepote i znamenitosti tog otoka.

Ipak, među tim mnoštvom nije bilo ikoga s kim bih mogla razgovarati o Božjoj milosti, kojom nas je obdario, dajući nam mogućnost da uživamo u Njegovom djelu, koje je i stvorio da bi smo ga koristili i uživali u njemu, dok boravimo na ovoj zemlji. Na kraju krajeva, svi smo mi putnici na ovom svijetu, na putu u vječni dom.

Usprkos alergiji, nešto me je ponukalo da sjednem na drugi kraj klupe. Čovjek se nije pomaknuo, niti je podigao glavu, a ja sam nastavila gledati u daljinu.

Iznenada je čovjek podigao glavu i okrenuo se k meni. Bez ikakvog uvoda me je upitao:

"Vi ste poljakinja?"

"Ne – rekla sam, - ja sam iz Hrvatske, iz Zagreba."

"A gdje je to?", nastavio je muškarac.

"To je u Europi, južno i blizu Jadranskog mora."

"Je li to blizu Bosne? Tamo je naime bila Olimpijada."

"Da, to je jedna od bivših jugoslavenskih republika."

Učinilo mi se da mi čovjek postavlja samo uvodna pitanja i da ono pravo tek dolazi. Nisam morala dugo čekati, jer je upitao:

"Tamo u Bosni ima mnogo religija, zar ne?, nisu svi muslimani?"

"Da" rekla sam kratko. Sluteći već slijedeće pitanje, preduhitрила sam ga i ja njega upitala:

"A koje ste vi vjere?"

Čovjek mi je malo iznenađeno, kratko i jasno rekao:

"Ja sam pentekostalac."

Morala sam se nasmijati. Kako dugački uvod! Izvadila sam ruku iz džepa i pružila mu je:

"Gospod s tobom brate, i ja sam pentekostalka."

Sada smo bez oprezne suzdržljivosti mogli razgovarati o našoj vjeri, životu Zajednice kojoj smo pripadali i ljepoti Božjeg djela, u kojoj smo uživali.

Saznala sam da se zove Phil, da je pastor na jednom drugom otoku (kojem sam zaboravila ime). Njegova cijela obitelj je bila nanovo rođena, a već je i njegov otac bio pastor.

Po načinu kako je razgovarao i što je govorio, vidjelo se da dobro poznaje Bibliju i da ju s autoritetom tumači. Nije bilo sumnje da govori istinu.

Vrijeme je brzo odmicalo i već su se nazirale obale otoka.

Phil je morao izvesti psića, a kako su se putnici spremali za izlaz, više ga nisam u tom mnoštvu vidjela.

Nisam mogla, a ne razmišljati i ne diviti se Božjoj providnosti, koja nas je združila u masi od nekoliko stotina ljudi.

Kakva je to Moć bila, koja me je ponukala da sjednem uz Phila, unatoč mojoj alergiji!

Uvjerena sam da osim naših pet osjetila, postoji jedno više, a to je čulo vjere.

Potpuno nepoznati ljudi, bez obzira na rasu, boju kože ili jezik, prepoznaju se i privlače čulom vjere. Ono što našim tjelesnim očima ne vidimo, duhom svojim prepoznajemo. Možda je to:

"Krist u nama", što nas privlači jedne drugima.

Aleluja!

Da, za divno čudo, nisam osjetila nikakav znak alergije, ali sam osjetila radost što sam našla brata u Kristu i mogla s njime podijeliti oduševljenje naše vjere; duhovno bogatstvo već na ovom svijetu.

Već sam se trebala naviknuti na ono što ljudi zovu-čudo-, a što je zapravo svakodnevica u životu nanovo rođene djece Božje.

Trebala sam se naviknuti da se djeca Božja poput magneta privlače jedni drugima.

Gospode, kako si silan! Kako je moćno Tvoje obećanje, da ćeš uvijek biti s nama! Hvala Ti, Gospode moj!

U Kristovom naručju

Isus bolnoj duši utjehu daje,
u opasnosti svakoj, u obranu staje.
I kada se čini da je preteško breme,
kad pritišće bolest ili je smrt sve bliže,
tada te onaj, koji te silno ljubi,
milostivo u svoje naručje diže.

U VLAKU

Sjedila sam u praznom kupeu vlaka "Podravke" i očekivala da krenemo iz Zagreba prema Osijeku.

Putovala sam u Orahovicu, na poziv jedne male, meni toliko drage Zajednice.

Sama u kupeu, razmišljala sam o Kristovoj ljubavi koja nas privlači jedne drugima. Bez obzira na spol, imovinski status ili naobrazbu, bili smo sestre i braća puna ljubavi, koja su se radovala ponovnom susretu.

Nekoliko minuta prije polaska vlaka, otvorila su se vrata kupea i ušle su tri žene. Dvije su bile kasnije srednje dobi, a jedna mlađa; očito je bila kćerka jedne od njih.

Jedna od njih je rekla:

"Hvala Bogu, imamo mjesto za sjesti!"

Pomislila sam, ali i rekla glasno:

"Da, ako ne dođe netko s rezervacijom."

"Mi imamo rezervaciju", rekla je jedna od njih i zatim se okrenula k drugima i nastavila pričati.

Iz razgovora sam razabrala da su bolesnice koje se vraćaju iz bolnice gdje su bile na zračenju. Mlađa je bila očito kao pratnja uz njih. Trebale su se vratiti već ranije, ali su zakasnile i vlak im je pred nosom otišao

U razgovoru, jedna od njih se potužila da su joj noći najgore, jer nije mogla zaspati.

Ovo je bio trenutak kada sam shvatila da se mogu uključiti u razgovor.

"Kada legnete, sigurno razmišljate o svojoj bolesti i bojite se kakav će biti ishod."

"Da, upravo to. Onda moram razmišljati i motaju mi se svakakve misli u glavi. Što, ako kemoterapija ne bude uspješna?"

"Da li se molite prije spavanja?"

"Molim se. Molim kronicu, ali se teško saberem i nemam mira."

"Mislim da je to nemir koji ne možete sama savladati."

Žena me je gledala očekujući što ću dalje reći, a ja sam nastavila:
 "Da, sami ne možete, ali znate da u Svetom pismu piše da nam je s Bogom sve moguće. Ono što ne možete sami, moći ćete s Isusom. Prije spavanja, zamislite da je Isus uz vas, a On nam je obećao da će uvijek biti s nama.

Zatvorite oči i mislite samo na Isusa, a onda ga zamolite da uzme sve vaše brige i bolest. Zamolite ga da On preuzme brigu o vašem životu."

"Pa ja molim krunicu!"

"Ne – s Isusom pričajte kao da ga vidite uz sebe. U Svetom pismu piše da je On ne samo naš Spasitelj, već i najbolji prijatelj. Kako i ne bi bio, kada je dao svoj život i umro za nas, da bi otkupio naše grijeha da bismo imali Život vječni?"

Vidjela sam da me sve tri žene pažljivo slušaju, osjećaju ozbiljnost i autoritet ovih riječi. I sama sam osjetila da ne samo da mogu i dalje govoriti, već da i ne smijem stati dok nisam iznijela cijelu poruku.

"Znate, nitko na ovom svijetu nije tako pravedan i bezgrišan, da ne bi trebao Isusovu, spasiteljsku ruku. U Evanđelju po Mateju, 11:28 ,On je pruža i zove: 'Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti!'

Tko se može oglušiti na takav poziv? Tko se tada ne osjeća nedostojan doći k Njemu i ne zažali zbog svih počinjenih grijeha? Ima jedna molitva koju Isus uvijek čuje, a to je molitva pokajanja. Isus nikada ne odbija grešnika koji se kaje. On oprašta grijeha, On, samo On to može i dalje zove: 'Dođite k meni!'

Ove tako jednostavne riječi, a ipak od bezvremene vrijednosti, izgovorio je Isus, prije 2 tisućljeća.

Taj poziv je uputio svim ljudima, ali ne samo onog vremena, već svima koji će doći dok god traje vrijeme milosti.

On nije upućen samo velikim grešnicima niti onima koji misle da su mali grešnici ili da uopće nisu grešnici, jer takovih niti nema. Poziv je upućen svima i kada razmotrimo sve događaje našega

života, ne možemo zatvoriti oči i reći: "To nije za mene! Ja to ne trebam!"

Isusove riječi svjedoče o silnoj Božjoj ljubavi za svakog čovjeka. U Svetom pismu piše da Bog ljubi čovjeka, ali mrzi grijeh. U tom kontekstu možemo shvatiti biblijski stih koji je apostol Ivan napisao u 3. poglavlju, u 16. stihu:

"Jer, Bog je toliko ljubio svijet da je dao svoga Sina jedinca da ne umre nitko tko u njega vjeruje, nego da ima vječni život."

Zbog te božanske ljubavi Isus je bio spreman žrtvovati svoj život, da bi čovjeku donio oprostjenje grijeha i spasenje, a time i Vječni život.

Uvjerila sam se da su to istinite riječi, jer Isus nas ne opterećuje i ne traži da se odreknemo bilo čega što je za nas dobro i korisno; naprotiv, od nas traži samo da odbacimo ono što je štetno za naše tijelo, duh i dušu.

Zato je Njegov jaram lak i donosi veliku radost.

Isusova prisutnost u našem životu čini nas boljim i plemenitijim ljudima.

Ona nam daje mudrost i snagu da nadvladamo teškoće na tjelesnom i duhovnom polju.

Veliki broj ljudi može posvjedočiti božanska iscijeljena; ako se istinski pokajete i dođete k Isusu, On će vam oprostiti i pomoći, jer je na križ odnio sve naše grijehе, bolesti i slabosti."

Žene su me pažljivo i s razumijevanjem slušale.

Jedna od njih mi je rekla, a ostale dvije su se priključile s burnim odobravanjem:

"Sada znam da nismo slučajno zakasnile na vlak. Bila je Božja volja da vas sretnemo i čujemo o Bogu onako, kako nam još nitko nije govorio."

Na kraju su mi dale svoju adresu i zamolile da im pošaljem literaturu koja o tome govori, jer su željele znati više o spasiteljskoj moći, obećanjima Božjim i o nadi u Vječni život.

Poslala sam im literaturu i primila njihovu pismenu zahvalu.

Razgovor smo završili pozdravima, jer je vlak stao u Koprivnici gdje su one trebale sići.

Kada su one otišle, ja sam još dugo razmišljala o ovom susretu. Bilo je neobično što su me već od prvih riječi pozorno, bez protivljenja slušale.

Pomislila sam, kako je Duh Sveti koordinirao događaje, otvorio njihova srca za riječ Božju, a meni dao sigurnost da im govorim o Radosnoj vijesti.

Ne, nije bilo slučajno što su zakasnile na vlak, što smo se srele, niti je bilo slučajno što su imale povjerenje u mene, ma da svjesno nisu mogle znati da sam nanovo rođeno dijete Božje.

Meni je pak Duh Sveti pokazao da se i u praktičnom životu potvrđuju riječi iz Svetog pisma.

U Orahovici sam stigla puna Duha i nadahnuća. Bio je to još jedan dan kršćanskog života, još jedan dan učvršćenja moje osobne vjere. Hvala Ti, Gospodine!

Evangelje po Mateju, 5:14-16

"Vi ste svjetlost svijeta. Ne može se sakriti grad što leži na gori. Niti se užiče svjetiljka da se stavi pod posudu, nego na svijećnjak da svijetli svima u kući. Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima."

Poslanica Efežanima, 5:1+2

"Nasljedujte Boga, budući da ste ljubljena djeca, i živite u ljubavi onako kako je Krist vas ljubio i predao samoga sebe za nas 'kao prinos i žrtvu – Bogu na ugodan miris'."

SADRŽAJ:

DJ. AP. 1:8-----	2
POSL. EF.,5:1+2-----	2
BOGU UGODAN MIRIS-----	3
EV. PO MAT.,10:14-----	5
OČEV DAR-----	6
ČAŠA VODE-----	7
POSL. RIM., 8:28+29-----	11
ALELUJA-----	12
BEČKI KOLODVOR-----	13
U NJEGOVOJ RUCI-----	16
IZAIJA, 1:18+19-----	17
KATARZA-----	18
WERN-----	19
IZAIJA, 1:20-----	23
PRIZNANJE-----	24
FRANZ-----	25
EV. PO IV. 14:27-----	27
DIGNI GLAVU-----	28
KRISTOV MIR-----	29
SVJEDOČANSTVO-----	32
EV. PO MARKU, 16:16-----	33
ON JE BOG-----	34
SAMEE-----	35
RADUJMO SE-----	38
MARGARITA-----	39
ZAŠTITA-----	42
PHIL-----	43
U KRISTOVOM NARUČJU-----	46
U VLAKU-----	47
POSLANICA EFEŽANIMA 5:1+2-----	51
SADRŽAJ-----	52

MIRIS VJERE, godina 2011
AUTOR: HEDA DOMITROVIĆ
RJEŠENJE KORICA: HEDA DOMITROVIĆ
COPYRIGHT: HEDA DOMITROVIĆ
ODGOVARA: HEDA DOMITROVIĆ

E-Mail: vodi_me_gospodine@yahoo.com

.....
CIP-katalogizacija u publikACIJI
Nacionalna i sveučilišna knjižnica – Zagreb

Miris vjere/ Heda Domitrović
Nakladnik: Kristova pentekostna crkva, Zagreb

ISBN 978-953-99767-3-4
.....

KRISTOVA PENTEKOSTNA CRKVA
Ilica 200, 10 000 Zagreb

Bogoslužja: nedjeljom u 09 i u 18 sati
Srijedom u.....18 "

